

opnaa at blive værnedede mod en utilbørlig Konkurrence, en Konkurrence, som bruger svigagtige Betegnelser i den Henseende, som vi her omhandle. Som sagt, Bægten ligger paa, at det er Varen, som bærer Angivelsen, og at denne indeholder en Garanti, at altsaa en urigtig Angivelse er i Stand til med Væthed at stufte Køberen. Allerede af Hensyn hertil kan jeg ikke være enig med det ærede Mindretal i Udvalget. Jeg synes, at Mindretallets Tanke gaar adskilligt videre, end Lovforslaget tilstøter. Mindretallet vil søge at forbedre Moralens i Handelsverdenen, vil søge at bringe det dertil, at Handelen mellem Mand og Mand skal foregaa med Oprigtighed og med Sandhed, men dertil kunne vi aldrig komme; Købmanden skal have Lov til at rose sine Varer inden for visse Grænser, naar der ikke er nogen som helst egentlig svigagtig Hensigt forbunden dermed, og der maa være en vis Frihed i saa Henseende. Det, vi her have villet, er som sagt kun, at forhindre de svigagtige Garantierklæringer for Varer; men det er jo en given Sag, at naar Angivelsen af et Tilvirkningssted i den almindelige Bevidsthed er gaaet over til at betegne Varens Art og ikke Tilvirkningsstedet, saa er det for saa vidt en uskyldig Betegnelse paa Varerne, saa indeholder det ikke mere en Garanti for, at det er Tilvirkningsstedet. Det samme vil findes at gælde med Hensyn til de øvrige Bestemmelser i § 3, med Hensyn til Anbringelse af fremmed Sprog. Fordi man finder paa en Vare et fremmed Ord, kan ikke nogen sige, at der herved tilfigtes at give Garanti for, at denne Vare kommer fra det Land, i hvis Sprog Ordet er affattet. Mindretallets Forslag gaar altsaa uden for Lovforslagets Tanker, og at det vil medføre den største Ulejlighed i Handelsomsætningen, er jeg overbevist om; men jeg skal ikke komme nærmere ind paa at begrunde dette. Lovforslagets Bestemmelse har jo ogsaa været Kommissionens Standpunkt, og derom tror jeg at Kommissionens Medlemmer i det hele taget have været enige.

Flertallets Endringer til § 3, sidste Stykke, har jeg intet at erindre imod; jeg kan i den Henseende henholde mig til den ærede Ordfører.

Bestemmelsen i § 4 afviger jo væsentlig fra Bestemmelserne i § 1, men skyldes ogsaa et ganske andet Hensyn, nemlig det, at sikre vort Smør paa det engelske Marked. Det er en Bestemmelse, som angaar Udførselen af Smør herfra, medens § 1 kun angaar Faldbeholdelsen af Varer i selve Landet. Ved Affattelsen af Bestemmelserne i § 4 maa der lægges ganske særlig Bægt paa, at Kon-

trollen med deres Overholdelse udelukkende ligger i Toldvæsenets Haand. Hvorledes man end vil affatte Bestemmelserne, maa de i alt Fald affattes saaledes, at Toldvæsenet kan kontrollere deres Overholdelse og kan kontrollere den paa en saadan Maade, at der ikke sker Skade for Smørhandelen. Dette har netop ledet til, at Regeringen, overensstemmende med Kommissionen, har affattet § 4 væsentlig afvigende fra § 1. Det er altsaa forsætligt, naar disse Bestemmelser navnlig afvige fra § 1 deri, at det i dem ganske anderledes præciseres, at der her skal være Tale om en Betegnelse, der urigtigt angiver, at Smørret er tilvirket i Danmark, og det er ligeledes forsætligt, at man ikke har tilføjet de Ord, som findes i § 1: „eller dog er af en saadan Bestaffenhed, at den er stiftet til at bibringe en fejlagtig Antagelse i nogen af de nævnte Henseender“. Hvis man havde tilføjet dette, vilde man have voldt Toldvæsenet de største Vanskeligheder. Det skulde jo saa være vore vedkommende Toldassistenters Sag i hvert enkelt Tilfælde at afgøre, om denne Betegnelse virkelig var i Stand til at bibringe den, som saa den, den Opfattelse, at Smørret virkelig var tilvirket i Danmark, uagtet der ikke stod noget udtrykkeligt derom. En fejlagtig Opfattelse herom hos vedkommende Toldembedsmand vilde kunne lede til en Standsning af Førsendelsen til stor Skade for Eksportøren. Det har man ikke turdet gaa til, og man har heller ikke turdet paalægge Toldvæsenet det store Ansvar, som kunde følge af, at det greb fejl i saa Henseende. Man har altsaa taget Sagen praktisk, holdt sig til, hvad man kunde holde sig til uden at skade, og søgt at saa klare Bestemmelser. Derfor er ogsaa Bestemmelsen i § 4 i juridisk Henseende bleven af en noget underlig Bestaffenhed. Den gaar, som det ærede Udvalg har foreslaaet den affattet, ud paa to Ting. For det første paa at standse Udførsel af Smør herfra, som ikke er tilvirket her i Landet, naar der paa Smørret eller Emballagen staar en Angivelse af, at Smørret er tilvirket her. For det andet gaar den ud paa at standse saadant Smør, naar det er mærket med et dansk Stednavn. Det er to selvstændige Bestemmelser, og altsaa kan man ikke ved Fortolkningen af den første holde sig til den anden. Stednavnet kan være brugt saaledes, at det indeholder en Angivelse af, at Smørret er tilvirket her i Danmark, f. Eks. naar der paa selve Smørret eller Emballagen er anbragt „Danmark“ eller „Denmark“, og ikke andet. Men selv om det fremtræder saaledes, at ingen vil tro, at det er en Angivelse af, at det er tilvirket her i Danmark, er det